

A Negyvenedik Vers Rejtett Története – Tizenkilencedik Szám

A második jaj — Hatodik rész

Jeff Pippenger

2026-07-20

Dániel és a Jelenések könyve kiegészítik egymást, vagyis együtt válnak teljessé.

„A Jelenések könyvében a Biblia minden könyve találkozik és végződik. Itt található Dániel könyvének kiegészítése.” Az apostolok cselekedetei, 585.

A bibliai prófécia birodalmain kell a prófécia tanulmányozójának figyelmét összpontosítania, mert elsősorban ott tárul fel az utolsó napok külső történelme.

„Sokkal jobb Isten Igéjének világosságában megtanulni azokat az okokat, amelyek a királyságok felemelkedését és bukását irányítják. A fiatalság tanulmányozza e feljegyzéseket, és lássa meg, miként fonódott össze a nemzetek valódi jóléte az isteni elvek elfogadásával. Tanulmányozza a nagy reformmozgalmak történetét, és lássa meg, hogy ezek az elvek, noha megvetették és gyűlölték őket, képviselőiket pedig tömlöcbe és vérpadra juttatták, éppen ezen áldozatok által milyen gyakran diadalmaskodtak.” Education, 238.

A szent történelmek, legyen szó akár a „nagy reformmozgalmakról”, akár a „királyságok felemelkedéséről és bukásáról”, Isten Igéjében élet-halál kérdését jelentik. Pál a 2 Thesszalónika második fejezetében feljegyezte, hogy azok, akik nem szeretik az igazságot, és akik ezután erős tévelygést kapnak, azért jutnak erre, mert úgy döntöttek, hogy elutasítják azt az üzenetet, amelyet Pál az adott szakaszban azonosított. A szakasz azonosítja a pogány Róma és a pápai Róma közötti kapcsolatot, amely egyben Pergamos és Thiatira kapcsolata is, és ugyanígy a vas és az agyag kapcsolata, valamint a sárkány és a fenevad kapcsolata is. A pápai Róma felemelkedése, amelyet Thiatira jelképez, és a pogány Róma bukása, amelyet Pergamos jelképez, olyan igazság, amelyet azok, akik erős tévelygést kapnak, gyűlölnek.

A millerita történelemben a milleriták és a protestánsok közötti vita, amely felkerült az 1843-as úttörő táblázatra, arról szólt, hogy Dániel tizenegyedik fejezete tizenegyedik versében mely történelmi hatalom jelenik meg mint „a te néped rablói”. Vajon a rablók a pogány Róma felemelkedését jelentették, amint a milleriták állították, vagy a Szeleukidák bukását, amint a protestánsok vélték?

„Minden nemzet, amely fellépett a cselekvés színpadára, megengedett, hogy elfoglalja helyét a földön, hogy meglátsszék, vajon betölti-e „az Órálló és a Szent” szándékát. A prófécia nyomon követte a világ nagy birodalmainak felemelkedését és bukását — Babilonét, Médó-Perzsiáét, Görögországét és Rómaét. Mindegyikkel, miként a kisebb hatalmú nemzetekkel is, a történelem megismételte önmagát. Mindegyiknek megvolt a próbaideje, mindegyik elbukott, dicsősége elhalványult, hatalma eltávozott, és helyét más foglalta el...”

„A nemzetek felemelkedéséből és bukásából, amint az a Szentírás lapjain világosan feltárul, meg kell tanulniuk, milyen értéktelen a pusztán külső és világi dicsőség. Babilon, minden hatalmával és pompájával együtt, amelyhez hasonlót világunk azóta sem látott, — olyan hatalom és pompa, amely az akkori emberek szemében oly szilárdnak és maradandónak tűnt, — milyen teljesen elmúlt! Mint „a fű virága”, elveszett. Így vész el mindaz, aminek nem Isten az alapja. Egyedül az maradhat meg, ami az Ő szándékához kapcsolódik, és az Ő jellemét fejezi ki. Az Ő elvei az egyedül szilárd dolgok, amelyeket világunk ismer.” Education, 177, 184.

A bibliai történelem az a látás, amelyről Salamon azt mondta, hogy ha hiányzik, elveszünk. A milleriták felismerték és hirdették azt a százötven évet, amelyet a Jelenések könyve kilencedik fejezetének ötödik és tizedik verse „öt hónapként” ábrázol, de nem hatoltak mélyen bele a Jelenések kilencedik fejezetében ábrázolt történelembe. Helyesen azonosították a tizedik vers öt hónapját, de nyilvánvalóan úgy vélték, hogy mivel az ötödik és a tizedik vers egyaránt tartalmazza az „öt hónap” kifejezést, az egyszerűen a mindkét versben megjelenített gyötrelem prófécijának hangsúlyozását jelenti. Ma már könnyen bizonyítható, hogy amikor az ötödik vers az „öt hónapot” említi, az százötven évet jelképez, amely Mohamed 632-ben bekövetkezett halálával kezdődött, és 782-ben ért véget a Bizánci, vagyis a kelet-római birodalom császárnője, Iréne megaláztatásával.

Az úttörők helyesen alkalmazták a tizedik verset a 1299. július 27-én vívott nikomédiai csatára mint a százötven év kezdetére, amely 1449. július 27-én zárult le az utolsó, Konstantinápolyban uralkodó Konstantin megaláztatásával. Sort sorra halmozva egy százötven éves időszak azonosítja a világméretű iszlámot, amint azt az iszlám első jajában, Arábia iszlámjában, valamint az iszlám második jajában, Törökország iszlámjában egyaránt látjuk. Az az iszlám, amely együtt alázta meg a császárt és a császárnét is, a világméretű iszlámot azonosítja, amint meghódít egy királyságot, amely egy asszonyból áll, akit Iréné képvisel, és egy férfiból, akit az utolsó Konstantin képvisel.

Az Irene megaláztatásával végződő százötven év során Arábia iszlámja megszerzi Bizánc területének, illetve fennhatósági övezetének irányítását, Irenét pedig oly megalázott helyzetben hagyja, hogy kénytelen volt három éven át adót fizetni, egyéb sarcok mellett. Amikor az utolsó Konstantin megaláztatása bekövetkezett, az egy négyéves időszak kezdetét jelezte, amely ostrommal és Kelet-Róma fővárosának megdöntésével ér véget. Mindkét esetben az iszlámról volt szó: Irene esetében az arab iszlámról, az utolsó Konstantin esetében pedig a török iszlámról. Az utolsó napokban a világszintű iszlám, amint azt az arab és a török iszlám két tanúja képviseli, melyek az első és a második jajban kerülnek bemutatásra, először a területet, majd a fővárost fogja elfoglalni. A Kelet-Róma Konstantinja által jelképezett végidőbeli politikai entitás jelképes házasságban áll a Kelet-Róma Ireneje által jelképezett végidőbeli vallási entitással. A politikai és vallási entitás kifejezést azért használom, hogy érzékeltessem: a fenevad képe jelképe először az Egyesült Államokban, majd a világban jelenik meg. A fenevad képe Konstantin és Irene jelképes házassága, akik mindketten megaláztatást szenvednek el azáltal, hogy elveszítik területüket és fővárosukat.

Az ő házasságuk a két történelemvonal egybeállítása által azonosítható, és ezt előképezte Constantia és Licinius házassága Kr. u. 313-ban, amikor a milánói ediktum életbe lépett, a jelképes

Szmirna gyülekezeti korszak véget ért, és a jelképes Pergamon gyülekezeti korszak megkezdődött. Azok, akikről Pál azt mondja, hogy erős tévelygést kapnak, nem hajlandók meglátni Pál intő üzenetét, amely magában foglal egy elszakadást, mielőtt a bűn embere kijelentetné. Az elszakadás Pergamon történelmi korszakában következik be, és a bűn embere 538-ban jelentetett ki, amikor a Thiatira gyülekezeti korszak megkezdődött.

Senki semmiféle módon meg ne tévesszen titeket: mert az a nap addig nem jön el, míg nem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelem fia; aki ellene veti magát, és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek neveznek, vagy amit imádnak; annyira, hogy mint Isten beül az Isten templomába, azt mutogatva magáról, hogy ő Isten. 2
Thessalonika 2:3, 4.

Kelet-Róma története két tanúbizonyságát adja annak a prófétai igazságnak, amely Kelet-Róma Nyugat-Rómához fűződő jelképes viszonyában is kifejezésre jut. Ebben a viszonyban Nyugat-Róma az egyház, Kelet-Róma pedig az állam. Róma az egyház és az állam egyesülése, amint azt Dániel könyvének második fejezetében a vas és az agyag jelképe ábrázolja.

Annak egyik oka, amiért meggyőzően látható, hogy az utolsó napokban a világméretű iszlám egy egyház és állam egyesüléseként ábrázolt hatalom ellen támad, elfoglalva annak területét és fővárosát, a Jelenések kilencedik fejezetének szent történelméből származó két másik tanúvallomás által nyer megerősítést. Oszmán 1299. július 27-én meghódította Nikomédia területét, majd két évvel később, 1301-ben meghódította Nicea területét is. Fia 1331-ben meghódította Nicea fővárosát, és ugyanaz a fiú egy négyéves ostrom során, amely 1337-ben ért véget, Nikomédia fővárosát is meghódította. Az úttörők 1299. július 27-ét Oszmánal jelölték meg, de soha nem tekintettek a következő csatára, a niceai csatára úgy, mint az Oszmán Birodalom megalapításához vezető történelmi második lépésre. 1299. július 27. több lépés közül az első volt a vasárnaptörvény eléréséhez. A török iszlám első két lépése egy olyan prófécia kezdetét jelölte meg, amely 1449-ben ért véget, majd ismét 1840-ben, majd ismét 9/11-kor, és azután ismét 2023. december 31-én.

E két lépés közül az első nemcsak a százötven év kezdetét jelölte, hanem egyúttal a harmincnyolc év kezdetét is. Az Oszmán által Nikomédia területének elfoglalásával kezdődött, és harmincnyolc évvel később ért véget, amikor Oszmán fia egy négyéves ostrom végén, 1337-ben elfoglalta Nikomédia fővárosát. A harmincnyolcas szám a „felkelést” jelképezi, és Oszmán területfoglalásának kezdeti lépése a török iszlám felemelkedését jelölte. Ebben az első, harmincnyolc éves lépésben egy „négyéves” ostrom jelöli a lezárást. A százötven év utolsó lépésénél a megaláztatás beteljesedik, és négy évvel később, 1453-ban Kelet-Róma fővárosát elfoglalják.

Akár az oszmán törökökről volt szó 1453-ban, akár Oszmán fiáról, aki 1337-ben Nikomédiát és 1331-ben Nikaiát is elfoglalta, mindhárom esetben mindegyik főváros a történelem valamely szakaszában Kelet-Róma fővárosául szolgált. Mindhárom sor Kelet-Róma meghódítását azonosítja. E három sor mindegyike azt azonosítja, hogy az iszlám először Kelet-Róma területét, azt követően pedig a fővárosát hódítja meg. Mindhárom főváros neve azonos a terület nevével. A

három sor mindegyikének megvannak a maga elkülönülő alfa- és ómega-történelmi alakjai. Miközben az egyház és állam közötti kapcsolatot azonosítja a császár és a császárné iszlám általi megalázásával, a prófétai megaláztatás e sorokat Nyugat-Rómához is hozzákapcsolja, amelyet Konstantin a Nagy szintén megalázott, amikor 330-ban Róma városa helyett Konstantinápolyt választotta. Nyugat-Róma végső megaláztatása 476-ban következett be az utolsó császárral, és attól fogva gyors hanyatlása tovább folytatódott.

Nyugat-Róma Kelet-Rómához viszonyítva az egyház volt; a kelet az állam. Megaláztatás kezdetben 330-ban, azután megaláztatás 476-ban, majd 782-ben, és ismét 1449-ben. A megaláztatás vonala, amely egy királyság megosztásával kezdődött, majd 476-ban azzal a megaláztatással folytatódott, hogy elvesztette a császárt, s ennél fogva a birodalmat is, amit csak tovább követett az iszlám, amely előbb 782-ben a kelet területére, majd 1453-ban a kelet fővárosára hozott megaláztatást.

A bibliai prófécia iszlámja napvilágra hozza mind a keleti, mind a nyugati Róma vonalát, és az a világosság, amelyet az iszlám ma feltár, összhangban áll ugyan azzal az alapvető világossággal, amelyet az iszlám jelentett a millerita úttörők számára, de messze túl is halad azon. Az a próbaidő, amely 2024-ben azzal kezdődött, hogy kik „a te néped erőszakos fiai, akik beteljesítik a látomást”, a próbaidőszak alfája volt; és most, a próbaidőszak végén, a Jelenések 9. fejezetének iszlám tárgyköréből származó világosság a nyugati és a keleti Róma olyan tanúbizonyságait adja hozzá, amelyeket ezekig a mostani végső napokig soha nem vizsgáltak meg.

Az iszlám prófétai vonalai, amint a kilencedik–tizenegyedik fejezetekben megjelennek, összekapcsolják a Dániel 11. fejezetének 10–16. verseiben található történelmi vonalakat azáltal, hogy olyan bizonyágtételeket tárnak elénk, amelyek kapcsolódnak az e cikkekben már tárgyalt vonalakhoz. Ám az iszlám felemelkedésének prófétai szemléltetésén belül benne foglaltatik mind a millerita mozgalom, mind a száznegyvennégyezer mozgalmának felemelkedése. A Jelenések 9. időpróféciáin belül, azok szerves részeként szilárdan elhelyezett két négyéves időszak tanúskodik az 1840-től 1844-ig terjedő négy évről. 1844-ben többé nincs prófétai idő, ezért a jelképes négyéves időszakot prófétai jellemzői határozzák meg, nem az idő. Az első négyéves időszak azt azonosítja, amikor az iszlám 1337-ben meghódította Nikomédiát, a korábbi kelet-római fővárost, harmincnégy évvel azután, hogy apja meghódította a területet. A második négy év a keleti Róma politikai és vallási uralkodóinak 1449-ben bekövetkezett megaláztatását azonosítja, amelyet az iszlám idézett elő, a harmadik négy év pedig Isten hatalmának dicsőséges megnyilvánulását azonosítja, amikor a földet dicsőségével beragyogó angyal 1840. augusztus 11-én alászállt.

Az első és második angyal millerita története összhangban áll a harmadik angyal történetével a száznegyvennégyezer elpecsételése idején. Ez a végső elpecsételési munka a bűn eltörlése; ez az istenség és az emberiség egyesülése, és egy olyan háború idején megy végbe, amelyet az iszlám hoz el.

És megnyitotta a mélység kútját; és füst szállt fel a kútból, mint egy nagy kemence füstje; és elsötétedett a nap és a levegő a kút füstjétől. És a füstből sáskák jöttek elő a földre; és adatott nekik hatalom, amiképpen a föld skorpióinak van hatalmuk. És megparancsoltatott nekik, hogy

ne irtsanak a föld fűvének, sem semmi zöldellőnek, sem semmi fának; hanem csak azoknak az embereknek, akiknek homlokán nincs az Isten pecsétje. Jelenések 9:2–4.

Minden prófécia tökéletes beteljesedése az utolsó napokban van, ezért ez a szakasz a százhuszonnégyezer elpecsételését azonosítja. Az iszlámról szóló prófécia a Jelenések kilencedik fejezetében azt a történelmi kulcsot adja meg, amely összefogja annak a hatalomnak a legteljesebb szemléltetését, amely a látomást megalapozza, mégpedig abban a történelemben, amely 1840. augusztus 11-én tetőzött, amikor az iszlám megfékeztetett. Ettől a ponttól a Jelenések 9 bizonyágtétele átnyúlt a tizedik fejezetbe, valamint az első és a második angyal történetébe. Azután a tizenegyedik fejezetben a harmadik jaj hirtelen megérkezik a vasárnapi törvénynél, amikor a harmadik angyal hangos kiáltása elkezdődik. A kilencedik fejezet az iszlám kulcsa a Dániel és a Jelenések könyvében bemutatott királyságok felemelkedésének és bukásának elrendezésében. A tizedik és a tizenegyedik fejezet a százhuszonnégyezer bölcs szűz tapasztalatát azonosítja. A kilencedik fejezet azonosítja azt a jelképet, amely megalapozza a külső látomást, a tizedik és a tizenegyedik fejezet pedig azonosítja azt a belső látomást, amely a Bárány követésével kapcsolatos a Szentek Szentjébe.

A jelenések könyve tizedik fejezete Krisztust mint azt a hatalmas angyalt tárja elénk, aki nyitott kis könyvvel száll alá. Ez az esemény 1840. augusztus 11-én teljesedett be, a Jelenések könyve kilencedik fejezetének azon prófécijára végén, amely háromszázkilencvenegy évet és tizenöt napot jelöl meg. A Jelenések könyve tizedik fejezete az ezt követő történelmet azonosítja egészen addig, amíg az üzenet keserűvé lett János gyomrában 1844. október 22-én. Az 1840-től 1844-ig terjedő négy év az első angyal eljövételével kezdődik és a harmadik angyal eljövételével végződik. Ezt a négy évet, amely 1840. augusztus 11-ének beteljesedését követte, előképezte a négy év 1449. július 27-étől 1453-ig, a háromszázkilencvenegy év és tizenöt nap kezdetén. Mindkét négyéves időszak egybeesik Nikomédia ostromának négy évével, 1333-tól 1337-ig. Jelképesen Kelet-Rómát háromszor hódította meg az iszlám. Először Nicea ostrománál 1331-ben, azután Nikomédia négyéves ostrománál 1337-ben, végül Konstantinápoly ostrománál 1453-ban.

Diocletianus 293-ban jogilag osztotta ketté Rómát keletre és nyugatra, Konstantin pedig 330-ban prófétai értelemben osztotta ketté Rómát keletre és nyugatra. 395-ben, I. Theodosius császár halálakor, a birodalom hivatalosan és véglegesen kettéoszlott, amikor a keletet és a nyugatot két fiára hagyta örökül. A katolikus egyház 1054-ben, a „nagy egyházszakadás” idején oszlott ketté keletre és nyugatra. A megosztottság fokozatos volt, miként az azt követő hanyatlás is. A megosztottság mind a mai napig fennáll. Ettől az időponttól számított ötven éven belül a római nyugati egyház megközelítőleg kétszáz évig tartó keresztes hadjáratokba kezdett az iszlám ellen. A Nyugatrómai Birodalom akkor bukott el, amikor 476-ban elveszítette utolsó császárárt. A Keletrómai Birodalom 1453-ban bukott el. A pápai Róma 1798-ban bukott el. A pogány Róma 293-ban, 330-ban és 395-ben oszlott ketté keletre és nyugatra. A pápai Róma 1054-ben oszlott ketté keletre és nyugatra. White testvérnő a királyságok felemelkedését és bukását Isten Igéje tanulmányozásának egyik elsődleges viszonyítási pontjaként azonosítja.

A Jelenések kilencedik fejezetéből a történelem világosságába előhozott királyságok megerősítik azt az érvet, hogy a látomást Róma alapozza meg. Az iszlám és a száznegyvennégyezer közötti

prófétai kapcsolat annak bizonyítéka, hogy az éjféli kiáltás üzenetét, amelyet Krisztusnak számáron Jeruzsálembé való bevonulása előképezett, egy olyan időprófécia szemlélteti, amely az első jaj idején kezdődött, a prófécia második részében, a második jajban folytatódott, és annak a négyéves történetnek a során jutott el beteljesedéséhez, amelyben az első és második angyal millerita mozgalma éppen e prófécia beteljesedésével kezdődött. A prófécia a „harmincnyolc és két év” (1299 és 1301) év jelképével kezdődött, amely az iszlám felemelkedését jelölte, és a „harmincnyolc és két év” (1838 és 1840) jelképével zárult, amely a milleriták felemelkedését jelölte.

1844-ben, a milleriták négyéves időszakának lezárultakor, amelyet előképezett az 1333-tól 1337-ig tartó ostrom, valamint az 1449-től az 1453-as ostromig terjedő időszak, a prófétai időt többé nem kellett alkalmazni. A százhuszonnégyezer zászlájának felemelése közvetlen kapcsolatban áll azzal a próféciaával, amelyben az iszlám felemeltetik.

Júda, téged dicsérnek majd testvéreid; kezed ellenségeid nyakán lesz; atyád fiai meghajolnak előtted. Júda oroszláncöltyök; a zsákmánytól feljöttél, fiam; lehajolt, leheveredett, mint az oroszlán és mint a vén oroszlán; ki meri őt felkelteni? A jogar nem távozik Júdától, sem a törvényhozó az ő lábai közül, míg el nem jön Siló; és őhöz gyülekeznek a népek. Szőlőtőhöz köti szamarának csikáját, és nemes vesszőhöz nőstény szamarának vemhét; ruháját borban mossza meg, és öltözetét a szőlő vérében: szemei veresek a bortól, és fogai fehérek a tejtől. 1Mózes 49:8–12.

A százhuszonnégyezer tökéletesen tükrözi Krisztus jellemét, Krisztus pedig más jelképes ábrázolások mellett „a választott szőlőtő”. Ismáelt az 1Mózes 16:12 „vad” emberként azonosítja.

És ő vad ember lesz; keze minden ember ellen lesz, és minden ember keze őellene; és valamennyi testvérének színe előtt fog lakni.

A „vad”-nak fordított szó a vad arábiai szamarat jelenti. Krisztus képviselői az utolsó napokban a vad arábiai szamar üzenetén lovagolnak: azon a számaron, amelyen Krisztus bevonult Jeruzsálembé, azon a számaron, amely végül megszólalt, miután Bálám harmadszor is megütötte. Azok a hírvivők, akik 1840-ben azt az üzenetet hirdették, amely felhatalmazta az első angyal üzenetét, nem láttak meg egy időszerű és fontos százötven éves próféciát éppen abban a prófétai történelemben, ahol a mozgalmat felhatalmazó üzenet elhelyezkedett. Nem láttak meg két négyéves időszakot ugyanabban az időpróféciaiban, amelyek 1840-től 1844-ig terjedő történelmet előképeztek. Júda törzsének Oroszlánja most az „ősi ösvényekből” olyan világosságot tár fel, amelyet korábban még soha nem láttak, és ez a világosság összhangban van azzal a világossággal, amely 2023. december 31. óta tárul fel. Eloszlat minden kételyt afelől, hogy Nashville-re az iszlám sújt le. A világosság megvilágítja Róma jelképét, ezáltal omega kijelentéssé válik a 2024-ben a te néped rablói körüli alfa vitához, és egyúttal omega jelképe is ugyanazon jelkép körüli vitának a millerita történelemben. Azonosítja, hogy a Jelenések kilencedik fejezetének időpróféciaiban szereplő iszlám a külső üzenet a száznegyvennégyezer elpecsételési idejének belső történelme során. Ezt a tényt már egy ideje tanítjuk, de most már bemutatható egyetlen vonalon, amely a Jelenések kilencedik fejezeténél kezdődik és a Jelenések tizenegyedik fejezeténél ér véget. Az iszlám időprófécijához kapcsolódó harmadik négyéves időszak, amely 1840-től 1844-ig

teljesedett be, a száznegyvennégyezer elpecsételési idejét szemlélteti. A Jelenések tizenegyedik fejezetének nagy földrengése által a száznegyvennégyezer zászlóként emeltetik fel.

Ezékiel harminchetedik fejezetében Isten népének sereggé való felemelése kétlépcsős folyamat, amelyet Ádám teremtése előképezett. Először Ádám formáltatott a föld porából, majd Krisztus belélehelte az élet leheletét. Ezékielnél az első prófécia megformálja a holttesteket, de azok még mindig holtak. Azután a négy szelet a testekre lehelik, és azok hatalmas sereggé támadnak fel. A harmincnégy és a negyven szám e két lépést jelképezi.

Ezeket a dolgokat a következő cikkben folytatjuk.

Ezek után a zsidók ünnepe következett, és Jézus felment Jeruzsálembe. Van pedig Jeruzsálemben, a juhkapunál, egy tó, amelyet héberül Bethesda-nak neveznek, és öt oszlopcsarnoka van. Ezekben betegeknek nagy sokasága feküdt: vakok, sánták, sorvadtak, várva a víz megmozdulását. Mert egy angyal szállt alá bizonyos időben a tóba, és felkavarta a vizet; aki tehát a víz felkavarása után elsőnek lépett bele, meggyógyult, bármiféle betegségben szenvedett is. Volt ott egy ember, aki harmincnégy esztendő óta volt betegségben. Amikor Jézus látta, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már hosszú idő óta van abban az állapotban, így szólt hozzá: Akarsz-e meggyógyulni? A beteg ember így felelt neki: Uram, nincs emberem, hogy amikor felkavarodik a víz, beemeljen a tóba; mire pedig én odaérek, más lép be előttem. Jézus így szólt hozzá: Kelj fel, vedd fel az ágyadat, és járj. És azonnal meggyógyult az ember, felvette az ágyát, és járt. Aznap pedig szombat volt. János 5:1–9.

„Most keljtek fel” — mondtam én — „és keljtek át a Zered-patakon.” És átkeltünk a Zered-patakon. Az az idő pedig, amely alatt Kádes-Barneából eljutottunk a Zered-patakhoz, harmincnégy esztendő volt; mígnem a hadra fogható férfiak egész nemzedéke kiveszett a táborból, amint az Úr megesküdött nekik. 5Mózes 2:13–14.